

РЕШЕНИЕ

№ 2157

гр. София, 23.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.03.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Петров, като разгледа дело номер **11379** по описа за **2011** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], район „Т.”,[жк], [улица], [жилищен адрес] срещу РЕШЕНИЕ от 09.11.2011 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 7-ми състав по нахд № 9174/2011 г., с което е потвърдено изцяло наказателно постановление (НП) № 22-2202357 от 18.11.2010 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) му е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл.138а, ал.1 КТ.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН, конкретно при неправилно приложение на чл.138а, ал.1 КТ. Поддържа допуснатото съществено процесуално нарушение поради нередовно призоваване за съдебно заседание на 10.10.2011 г., тъй като призовката по адреса на управление на дружеството била връчена на А. С., която не е негов пълномощник, като призовка не била получила и адв. П. К.. Посочва, че районният съдия не е обсъдил всички събрани по делото доказателства. Оспорва, че е работодател

на лицата М. Х. С., К. И. Д. и И. Г. Памуков. Посочва, че установеното непълно работно време предварително е съгласувано с представители на работниците и служителите. Претендира съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и по същество на спора да отмени наказателно постановление № 22-2202357 от 18.11.2010 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място] или да намали размера на наложената глоба.

Ответникът по касационната жалба директор на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място] оспорва жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 09.11.2011 г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 7-ми състав по нахд № 9174/2011 г. е потвърдил изцяло наказателно постановление (НП) № 22-2202357 от 18.11.2010 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място], с което на касатора на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) му е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл.138а, ал.1 КТ. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Б. Ц. П., на свидетелите при съставяне на АУАН М. Т. Н. и Е. А. М., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения и като е кредитирал показанията на св.П. е приел, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна нарушението по чл.138а, ал.1 КТ.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НК, 7-и състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение. От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 08.09.2010г. актосъставителят Б. П. „старши инспектор” в Д „ИТ” – [населено място] извършил проверка на обект: офис и склад, находящ и се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], БУЛСТАТ [ЕИК], при която установил, че касаторът в качеството му на „работодател” е установил непълно работно време поради намаляване обема на работа на работниците М. Х. С., К. И. Д. и И. Г. Памуков за период по-дълъг от 3 месеца за календарната 2010 г. с два броя заповеди № 3/15.01.2010 г. и № 9/16.04.2010г. общо за периода от 01.02.2010г. до 30.07.2010г. без да представи документи, че ползва мерки за запазване на заетостта, финансирани от републиканския бюджет и/или оперативна програма „Развитие на човешките ресурси”.

Касационната инстанция намира за изцяло неоснователни възраженията за допуснати в хода на съдебното производство съществени процесуални нарушения. Призовка до наказаното лице е изпратена на посочения в жалбата до СРС съдебен адрес за получаване на съобщения. Призовката е редовно оформена съобразно чл.180, ал.7 НПК чрез посочване на имената и качеството на лицето, получило призовката, като изрично е отбелязано неговото задължение да я предаде на адресата. Призовката не е оформена при отказ или с някакво друго възражение от страна на приемащото я лице, поради което като е приел, че процедурата по призоваване е редовна районният съдия не е допуснал съществено процесуално нарушение. Неоснователни са изложените в касационната жалба доводи за липса на мотиви в обжалваното решение на СРС. Обжалваното решение е постановено на база събраните доказателства, които кореспондират помежду си, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал процесуални нарушения. Първоинстанционният съд е изложил подробни мотиви, включително относно осъществяването състава на процесното административно нарушение и определянето по размер на наложената имуществена санкция.

Неоснователно е касационното оплакване, че наказаното лице не се явява работодател на работниците М. Х. С., К. И. Д. и И. Г. Памуков. В хода на извършената проверка по документи от актосъставителя Б. П. са представени достатъчно писмени доказателства, указващи че касаторът е действал именно в качеството му на работодател. Същите обстоятелства са обсъдени от районният съдия съобразно легалното определение по пар.1, т.1 от ДР на КТ и напълно се споделят от настоящия касационен състав.

Правилно районният съдия е отбелязал, че по делото не е било спорно наличието на предварително съгласуване с представителите на синдикалните организации и на представителите на работниците и служителите по чл. 7, ал. 2, като единственият спорен момент е относно продължителността на установеното намалено работно време, доколкото нормата на чл.138а, ал.1 КТ въвежда императивно изискване за продължителност не повече от 3 месеца за една календарна година. Разпоредбата на пар.3б, ал.1 от ПР на КТ предвижда възможност от 1 януари 2010 г. до 31 декември 2010 г. периодът, за който се въвежда непълното работно време по чл. 138а, ал. 1 КТ, да бъде удължен с още три месеца, при условие че работодателят ползва мерки за запазване на заетост, финансирани от републиканския бюджет и/или Оперативната програма "Развитие на човешките ресурси". Именно затова в АУАН и НП е отбелязано, че работодателят не е представил доказателства, че ползва мерки за запазване на заетостта, финансирани от републиканския бюджет и/или Оперативната програма "Развитие на човешките ресурси".

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ на СРС, НО, 7-и състав е ПРАВИЛНО и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 09.11.2011 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 7-ми състав по нахд № 9174/2011 г. РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.